

“ବିଚିତ୍ର ପିତାତ୍ମକ ଦଞ୍ଚାରା ବିଚିତ୍ର ପାଠପଢା ତଥା ବିଚିତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତି”

ଆଜି ଆତ୍ମିକ ପିତା ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଉତ୍ତରେ କେତେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଭରି ରହିଛି! ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା କେତେ ଖୁସିର ସଞ୍ଚାରୁପ ହୋଇଛନ୍ତି! ଆତ୍ମିକ ପିତା ଅବିନାଶୀ ଖୁସିର ସମ୍ପଦତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ରୂପରେ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ନିଜର ସମ୍ପଦତି ରୂପୀ ଅଧିକାରକୁ କେତେ ଦୂର ଜୀବନରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି! ପିତାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ସମ୍ପଦତିର ମାଲିକ ହେଲେଣି ? ବାବା ତ ଦାଦା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ସମ୍ପଦଗୁଣ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ନିଜ ନିଜର ଧାରଣାର ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ସମ୍ପଦତିର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକର ତ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଗୋଟିଏ ହିଁ ଶୁଭ ସଂକଳ୍ପ ରହିଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସନ୍ତାନ ସଦା ସର୍ବଦା ସର୍ବ ସମ୍ପଦତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପଦଗୁଣ ସମ୍ପଦତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ଏହିଭଳି ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର ଉପାଦାନ-ଉପାୟରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛୋଟ-ବଡ଼, ବାଳକ, ବୃଦ୍ଧ, ଯୁବକ, ମିଠା ମିଠା ମାତାମାନେ, ଅପାଠୁଆ ବା ପାଠୁଆ, ଶରୀରରେ ନିର୍ବଳ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ କେତେ ବଳବାନ ଅଟନ୍ତି! ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଲଗନ ମଧ୍ୟ କେତେ ରହିଛି! ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ପିତାତ୍ମକୁ ଜାଣିଗଲି ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁକିଛି ଜାଣିଗଲି । ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଅନୁଭବୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ବରଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି— ହେ ମୋର ଲଗନରେ ମଗନ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନେ, ସଦାସର୍ବଦା ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପଦତିରେ ବଞ୍ଚି ରହିଥାଅ । ସଦା ସର୍ବଦା ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ତିରେ ପାଳିତ ହେଉଥାଅ, ଅବିନାଶୀ ଖୁସିର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥାଅ ଏବଂ ବିଶ୍ରାମର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ନିଜର ଆତ୍ମିକ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ସହଜ ଉପାୟ ଗୁଣାଇବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକର ଆତ୍ମିକ ସମ୍ପଦତିର ଅଧିକାରୀ କର । ଏହି ଗୋଟିଏ ପାଠ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢାଅ— ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା, ଗୋଟିଏ ପିତାର ସନ୍ତାନ, ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଘରର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ପାର୍ବତ କରୁଛୁ । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହିଁ ସଞ୍ଚାରମ୍ଭ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ଅଟେ । ବାସ୍, ଏହି ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଆଧାରରେ ସଞ୍ଚାରବିରତନ ଏବଂ ବିଶ୍ରାମ ପରିବରତନ କରୁଛୁ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାହା ହେବ ମଧ୍ୟ । ଏହା ସହଜ କଥା ଅଟେ ନା । କଷ୍ଟକର ତ ନୁହେଁ ନା । ଅପାଠୁଆମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠ ଦଞ୍ଚାରା ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କାରଣ ରଚୟିତା ବୀଜ ଦଞ୍ଚାରା ରଚନାକୁ ମଧ୍ୟ ଆପେ ଆପେ ଜାଣିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ ନା! କାରଣ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ସାରା ପାଠପଢାକୁ କେବଳ ତିନିଟି ଶବ୍ଦରେ ପଢିନେଇଛୁ । ତାହାହେଲା— ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିକର । ଏହି ତିନିଟି ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିବା ଦଞ୍ଚାରା କ’ଣ ହୋଇଯାଇଛି! କେଉଁ ସାର୍ବତ୍ରିକେଟ୍ ମିଳିଯାଇଛି ? ବି.ଏ, ଏମ୍.ଏର ସାର୍ବତ୍ରିକେଟ୍ ତ ମିଳିନି କିନ୍ତୁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଜ୍ଞାନ ସଞ୍ଚାରୁପର ଉପାଧି ତ ମିଳିଯାଇଛି ନା ଏବଂ ରୋଜଗାରର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ କ’ଣ ମିଳିଲା ? ସତ୍ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମର ଅବିନାଶୀ ଗୁଣାରେଣି ମିଳିଗଲା । ଏମିତି ତ ଶିକ୍ଷକ କେବେ ଗୁଣାରେଣି ଦେଇନଥାନ୍ତି ଯେ ମୋର ଶିକ୍ଷା ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ସଦାସର୍ବଦା ରୋଜଗାର କରୁଥିବ ବା ଧନବାନ ହୋଇଯିବ । ସିଏ ତ କେବଳ ପାଠପଢାଇ ଯୋଗ୍ୟ କରିଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବା ଲଗ୍ନୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ବାବାତ୍ମକ ଦଞ୍ଚାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ବରତମାନର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଆଧାରରେ ୨୧ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସତ୍ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପଦତି, ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରେମ ଏବଂ ସୁଖଦାୟୀ ପରିବାର ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । କେବଳ ମିଳିବ ନୁହେଁ, ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ଏହାର ଗୁଣାରେଣି ଅଛି କାରଣ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଅବିନାଶୀତ୍ମକ ଦଞ୍ଚାରା ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ମିଳୁଛି । ଏହି ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଉଛୁ ନା, ମୋତେ ସତ୍ସପିତା, ସତ୍ସ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାର ମିଳିଗଲା । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ବିଚିତ୍ର ପିତା, ବିଚିତ୍ର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଏବଂ ବିଚିତ୍ର ପାଠପଢା ବା ବିଚିତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତି ଯାହାକି କେହି ବି କେତେ ବି ପାଠ ପଢିଥାଉ କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଚିତ୍ର ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଠପଢାକୁ ବା ସମ୍ପଦତିକୁ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାର ଚିତ୍ର ଆତ୍ମିକପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଜାଣିବ ମଧ୍ୟ କିପରି! ଏତେ ବଡ଼ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ କିନ୍ତୁ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି କେଉଁମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ବସିଛନ୍ତି କେଉଁଠି! କେତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି! ମାନବରୁ ଦେବତା କରିବାର ଏବଂ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଚରିତ୍ରବାନ କରିବାର ପାଠପଢା କିନ୍ତୁ ପଢୁଛନ୍ତି କେଉଁମାନେ ? ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କେହି ବି ପଢାଇପାରିବେ ନାହିଁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ପଢାଇପାରିବେ, ବାବା ଯଦି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଢାଇବେ ତେବେ ବଡ଼ କଥା କ’ଣ ହେଲା । ଆଶାହୀନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆଶାବାଦୀ କରୁଛନ୍ତି, ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି ତୁମର ଗତି ଏବଂ ମତ ତୁମକୁ ହିଁ ଜଣା । ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ଆଶାହୀନରୁ ଆଶାବାଦୀ ହେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆସ ଆସ, ବାବାତ୍ମକର ଘରର ଶୋଭା ପିଲାମାନେ ଆସ । ଆରହା ।

ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଅନେକ ଜନ୍ମର ପ୍ରାପ୍ତି କରାଉଥିବା ଜ୍ଞାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ପାଠ ପଢୁଥିବା ଏବଂ ପଢାଉଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବରଦାତା ପିତାଙ୍କର ବରଦାନ ଦ୍ଵାରା ପାଳିତ ହେଉଥିବା ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ବାଦପ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍କୃତେ ।

“ବର୍ତ୍ତମାନର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ— ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ”

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବିଶ୍ଵର ତମୋଗୁଣୀ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଭଟ୍ କୁଛନ୍ତି, ଡାକୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅପ୍ରାପ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କେତେ ବି ବିନାଶୀ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ଅପ୍ରାପ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଦାତାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁନିଆର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଅପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଟ । ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖର ସାଧନ, ଅଳ୍ପକାଳର ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି, ଅଳ୍ପ କାଳର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାର ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ କଠିନ ବିହୀନ ରାଜା, ତଥା ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ଅଟ । ମାୟାଜିତ୍, ପ୍ରକୃତିଜିତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଅଟ । ସର୍ବଦା ଲକ୍ଷ୍ମୀରାୟ ପାଳନାରେ ପାଳିତ ହେଉଥିବା, ଖୁସିର ଝୁଲଣାରେ, ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟ । ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ଅଟ । ତୁମ ନିକଟରେ ରତନ ଜଡିତ ମୁକୁଟ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟର ମୁକୁଟ ଅଟ । ରତନ ଜଡିତ ଶୃଙ୍ଗାର ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରତନ, ଗୁଣ ରୂପୀ ରତନର ଶୃଙ୍ଗାରରେ ସଦାସର୍ବଦା ଶୃଙ୍ଗାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଦୁନିଆର ଯେତେ ବଡ଼ ବିନାଶୀ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୀରା ହୋଇଥାଉ, ମୂଲ୍ୟବାନ, ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ବି ଜ୍ଞାନର ରତନ ଏବଂ ଗୁଣରୂପୀ ରତନ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତରେ ତା’ର ମୂଲ୍ୟ କ’ଣ ? ଏହିସବୁ ରତନ ତୁଳନାରେ ତାହା ପଥର ସଦୃଶ କାରଣ ତାହା ବିନାଶୀ । ଗାୟନ ହେଉଥିବା ଧ୍ଵ ଲକ୍ଷର ହାର ତୁଳନାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ନିଜେ ବାବାଙ୍କର ଗଳାର ହାର ହୋଇଯାଇଛ । ତେବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗଳାର ହାର ତୁଳନାରେ, ଧ୍ଵ ଲକ୍ଷ କୁହ ବା ଧ୍ଵପ୍ପ କୁହ ବା ଅଗଣିତ ପଦ୍ମର ମୂଲ୍ୟର ହାରକୁ ତାହା କିଛି ବି ନୁହେଁ । ୩୬ ପ୍ରକାରର ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ଏହି ବରହମାଭୋଜନ ତୁଳନାରେ କିଛି ନୁହେଁ କାରଣ ତୁମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଭୋଗ ଲଗାଇ ଏହି ଭୋଜନକୁ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରସାଦ କରିଦେଉଛ ଏବଂ ଆଜିର ଏହି ଅନ୍ତର୍ମ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରସାଦର ମୂଳ କ’ଣ ତାହା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସାଧାରଣ ଭୋଜନ କରୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସାଦ ଭୋଜନ କରୁଛ ଯାହାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କଣିକା ପଦ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ଏହିଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମିକ ନିଶା ରହୁଛି ? ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠତାକୁ ଭୁଲିଯାଉନାହିଁ ତ ? ନିଜକୁ ସାଧାରଣ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁନାହିଁ ତ ? କେବଳ ଶୁଣିଲାବାଲା ବା ଶୁଣାଇବାବାଲା ନୁହେଁ ତ ! ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଛ ତ ! ଶୁଣିବାବାଲା ବା ଶୁଣାଇବାବାଲା ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରହିବାବାଲା କୋଟିକ ଭିତରେ କେହି କେହି ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ କ’ଣ ? ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛ ନା କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଅଟ ? ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର ସମୟରେ ଅବହେଳା କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦା କି ପ୍ରକାର ବୁଦ୍ଧିମାନ କହିବେ ? ପ୍ରାପ୍ତି କରିଥିବା ଭାଗ୍ୟକୁ ଏବେ ଯଦି ଅନୁଭବ କରିପାରିଲ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମହାନ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇ ପାରିଲ ନାହିଁ ତେବେ ଆଉ କେବେ ହେବ ? ତେଣୁ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିର ସମୟରେ, ପୁଣି ସଂଗମ ସମୟରେ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ମନେ ରଖ ଯେ “ଏବେ ନୁହେଁ ତ କେବେ ନୁହେଁ” ବୁଝିଲ ଆରଜ୍ଞା !

ଏବେ ଗୁଜୁରାଟ ଜୋନର ପିଲାମାନେ ଆସିଛନ୍ତି । ଗୁଜୁରାଟର ବିଶେଷତା କ’ଣ ? ଗୁଜୁରାଟର ବିଶେଷତା ହେଲା— ଛୋଟ ହୁଅନତୁ ବା ବଡ଼ ହୁଅନତୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଖୁସିରେ ନାଟନ୍ତି । ନିଜର ଛୋଟ ବଡ଼ ପଣିଆର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେହି ସମୟରେ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ରାସ କରିବାର ଲଗନରେ ମଗନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସାରା ରାତି ମଗନ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେପରି ରାସ କରିବାର ଲଗନରେ ମଗନ ରହୁଛ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନର ଖୁସିର ରାସ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ମଗନ ରହୁଛ ନା ! ଏହି ଅବିନାଶୀ ଲଗନରେ ମଗନ ରହିବାରେ ମଧ୍ୟ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ଅଭ୍ୟାସୀ ଅଟ ନା ! ବିସ୍ତାର ମଧ୍ୟ ଭଲ କରିଛନ୍ତି । ଏଥର ମଧୁବନ ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସାଥୀ ଦୁଇଟିଯାକ ଜୋନ୍ ଆସିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଗୁଜୁରାଟ, ଅନ୍ୟପଟେ ହେଲା ରାଜସ୍ଥାନ । ଉଭୟ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ସବୁ କାମରେ ଗୁଜୁରାଟ ଏବଂ ରାଜସ୍ଥାନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ତେବେ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଦୁଇଟି ଯାକ ସ୍ଥାନକୁ ସହଯୋଗୀ ହେବାର ସ୍ଵବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି । ଦୁଇଟିଯାକ ଜୋନ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମୀପରେ ରହିବା ସହିତ ସହଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାଜଗାଦୀ ତ ରାଜସ୍ଥାନରେ ଅଛି ନା । କେତେ ଜଣ ରାଜା ତିଆରି କରିଲେଣି । ରାଜସ୍ଥାନର ରାଜାମାନଙ୍କର ତ ଗାୟନ ଅଛି । ତେବେ ରାଜାମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେଣି ନା ଏବେ ହେଉଛନ୍ତି ? ରାଜସ୍ଥାନରେ ରାଜାମାନଙ୍କର ସବାରୀ ବାହାରିଥାଏ ନା । ତେବେ ରାଜସ୍ଥାନବାଲାଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସବାରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିବା ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ତ ସମସ୍ତେ ପୁଷ୍ପ ବର୍ଷା କରିବେ ନା । ବହୁତ ଆତ୍ମବରର ସହିତ ସବାରୀ ବାହାର କରିଆଆନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ କେତେ ରାଜାଙ୍କର ସବାରୀ ଆସିବ । ଅତିକମରେ ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଅଛି ସେହିସବୁ ସ୍ଥାନରୁ ଯଦି ଜଣେ ଜଣେ ରାଜା ଆସିବେ ତେବେ କେତେ ରାଜା ଆସିଯିବେ । ଯଦି ୨୫ଟି ସ୍ଥାନରୁ ୨୫ ଜଣ ରାଜା ଆସିବେ ତେବେ ସବାରୀ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିବ ନା । ଡରାମା ଅନୁସାରେ ରାଜସ୍ଥାନରେ ହିଁ

ସେବାର ଗାଦୀ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ରାଜସ୍ୱାଧୀନ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ପାର୍ଟି ରହିଛି । ରାଜସ୍ୱାଧୀନରେ ହିଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଘୋଡ଼ା ଦ୍ୱାରା ସେବା ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ପାର୍ଟି ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି କେବଳ ତା'କୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ ।

କରଣ୍ଡାଟକର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବିସ୍ତାର ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ କରଣ୍ଡାଟକବାଲାଙ୍କୁ ବିସ୍ତାର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ଦହାରୁ ଲହୁଣି ବାହାର କରାଯାଏ ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ବିସ୍ତାର କରାଯାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଘାଣ୍ଟିବାକୁ ପଡିଥାଏ ତା'ପରେ ସେଥିରୁ ଲହୁଣି ରୂପକ ସାର ବାହାରିଥାଏ । ତେଣୁ କରଣ୍ଡାଟକକୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିସ୍ତାର ଭିତରୁ ଲହୁଣି ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ସାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରିବାକୁ ହେବ । ଆରକ୍ଷା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା, ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ତଥା ସଂଗମସ୍ଥଳୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ମହାନ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ, ସଦାସର୍ବଦା ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଏବଂ ଖୁସିର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ୱାଦପ୍ତର ଏବଂ ନମସ୍କୃତ ।

ପାର୍ଟିମାନଙ୍କ ସହିତ:- ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛନ୍ତି ? ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାର ମିଳିଗଲା ? ଏହିଭଳି ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମମାନେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥିବେ ନା । ରାଜ୍ୟକୁ ସତ୍ତା କୁହାଯାଏ । ସତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି । ଆଜିକାଲିର ସରକାରକୁ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟସତ୍ତାରେ ଥିବା ପାର୍ଟି ବା ଦଳ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ରାଜ୍ୟର ସତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ତେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ କେତେ ବଡ଼ ଶକ୍ତି କୁହାଯିବ ? ଏହିଭଳି ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲାଣି ? ସମସ୍ତ କର୍ମନେତୃତ୍ୱ ତୁମର ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ? ରାଜା ସବୁବେଳେ ନିଜର ରାଜ ସଭାକୁ ରାଜ ଦରବାରକୁ ଡକାଇ ରାଜ୍ୟ କିପରି ଚାଲୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜ୍ୟର ହାଲଚାଲ ପଚାରିଆନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ରାଜାମାନଙ୍କର କାରବାର ଠିକ୍-ଠାକ୍ ଚାଲୁଛି ତ ? କେଉଁଠି ତଳ ଉପର ହୋଇଯାଉନାହିଁ ତ ? କେବେ କୌଣସି ରାଜ କର୍ମଚାରୀ ଧୋକା ଦେଉ ନାହିଁ ତ ? କେବେ ଆଖି ଧୋକା ଦେଉଥିବ, କେବେ କାନ, କେବେ ହାତ, କେବେ ପାଦଧୋକା ଦେଉନାହିଁ ତ ? ଯଦି ରାଜ୍ୟ ସତ୍ତା ଠିକ୍ ଥିବ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡରେ ପଦ୍ମର ରୋଦଗାର ଜମା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ରାଜ୍ୟ ସତ୍ତା ଠିକ୍ ନାହିଁ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡରେ ପଦ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ହରାଇବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏର ପଦ୍ମଗୁଣା ହିସାବରେ କରୁଛ ଏବଂ ହରାଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏର ପଦ୍ମଗୁଣା ହିସାବରେ ହରାଉଛ । ଯେତିକି ମିଳୁଛି ସେହି ଅନୁସାରେ ଜମାରୁ ଖାଲି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଏହାର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ଅଛି । ତେଣୁ ସାରା ଦିନର ରାଜ୍ୟ ଦରବାରକୁ ଦେଖ । ଆଖି ରୂପକ ମନତରୀ ତା'ର କାମ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରୁଛି ? କାନ ରୂପକ ମନତୀ ଠିକ୍ ଭାବରେ କାମ କରୁଛି ? ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଭାଗଗୁଡିକ ଠିକ୍ ଭାବରେ କାମ କରୁଛି ନା ନାହିଁ ? ଏହିଭଳି ଚେକ୍ କରୁଛ ନା କ୍ଲାନଟ ହୋଇ ଶୋଇ ପଡୁଛ ? ସେହିଭଳି କୌଣସି କର୍ମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଚେକ୍ କର ତା' ପରେ କର୍ମ କର । ପ୍ରଥମେ ବିଚାର କର ତା'ପରେ କର୍ମ କର । ପ୍ରଥମେ କର୍ମ କରି ଦେଇ ତା'ପରେ ଚିନ୍ତା କରିବା, ଏଭଳି କରିବାର ନାହିଁ । ମୋଟାମୋଟି ଉପରେ ଫଳାଫଳକୁ ଦେଖିବା ଅଲଗା କଥା କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ଚିନ୍ତା କରିବ ତା'ପରେ କର୍ମ କରିବ । ତେବେ ଭାବିଚିନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରୁଛ ? ପ୍ରଥମରୁ ଚିନ୍ତା କରିବାବାଲା ଅଟ ନା ପରେ ଚିନ୍ତା କରିବାବାଲା ଅଟ ? ଯଦି ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ପଛରେ ଚିନ୍ତା କରିବ ତେବେ ତାକୁ ଜ୍ଞାନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ବିଚାର କର ମୁଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶାଳ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ହେବି କି ନ ହେବି—ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଯଦି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଛି ତେବେ ବିଶାଳ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ତେଣୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ଗତବତ ନାହିଁ ତ ? ଦ୍ୱାରା ପର ମୁଗଠାରୁ ତ ଅନେକ ଗତବତ ଶାଳାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ଗୁରୁ-ଗୋସାଇଁ, ମଠ-ପନ୍ଥ ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନରେ ଘୁରି ଘୁରି ଆସିଛ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଗତବତ ଶାଳା ଗୁଡିକରୁ ବାହାରି ଆସିଛ । ତେଣୁ ଏବେ ପୁନର୍ବାର କେବେ ବି କୌଣସି ବି ପ୍ରକାରର ଗତବତ ଶାଳାରେ ପାଦ ରଖିବାର ନାହିଁ । ତାହା ଏଭଳି ଗତବତଶାଳା ଯେଉଁଠାରେ ଥରେ ପାଦ ରଖିଲେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜଷ୍ଟିକାଳ ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସେଥିରୁ ବାହାରିଥିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି କାରଣ ଗୋଟିଏରେ କୌଣସି ଗତବତ ହୋଇନଥାଏ, ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଲାବାଲା ସବୁବେଳେ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ବାଙ୍ଗାଲୋର ହାଇକୋର୍ଟର ବିଚାର ପତିତ୍ୱ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

କେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଛ ? ଏବଂ କ'ଣ ଅନୁଭବ କରୁଛ ? କାରଣ ଅନୁଭବ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କ୍ଷମତା । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ଅନୁଭବ ହେଲା ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହେବା । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅନୁଭବ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱନେହ, ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯାଏ । ଯିଏ ଯେତେ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ସିଏ ସେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥାଏ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଅଟ ନା! ନା, ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଜନ୍ମ ଅଟ ? ସେମାନେ ତ ହେଲେ ହାଇକୋର୍ଟ ବା ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟର ଜଜ୍ କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଆଧିକାରୀକ ଜଜ୍ ହେବା, ଯେଉଁଥିରେ ପାଠପଢିବାର ବା ସମୟର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେବଳ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ହିଁ ପଢିବାର ଅଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା । ବାସ୍, ଯଦି ଏହାର ଅନୁଭବୀ ହୋଇଗଲ ତେବେ ଆଧିକାରୀକ ଜଜ୍ ହୋଇଗଲ । ଯେପରି ବାବା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସୁଖର ଦାତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେପରି ପିତା ସେହିପରି ସନ୍ତାନ । ଡବଲି ଜଜ୍ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ

ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍‌ସ୍ତ୍ରାଣର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ କେଶର ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର କେଶରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଯିବେ । ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ଆଦ୍ଵିତ ହେଲା— ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜନ୍ମ ହୁଅ । ଆରହ୍ମା— ଓମ୍ ଗାନ୍ତି ।

ବରଦାନ:-

ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଯୁଗଳ ରୂପରେ ସାଥୀରେ ରଖୁଥିବା ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ଯୁଗଳ ରୂପରେ ରହୁଛନ୍ତି-- ସେମାନଙ୍କର ସର୍ବଶକ୍ତି ଉପରେ ଅଧିକାର ରହିଛି ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ରହିଛି ସେଠାରେ ସଫଳତା ନ ହେବା ଅସମ୍ଭବ । ଯଦି ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ରହିବାରେ କମୀ ଅଛି ତେବେ ସଫଳତା ମିଳିବାରେ ମଧ୍ୟ କମୀ ଦେଖାଯିବ । ତେଣୁ ସଦାସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା ଅବିନାଶୀ ସାଥୀଙ୍କୁ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ସାଥୀରେ ରଖି ତେବେ ସଫଳତା ତୁମର ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ସଫଳତା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ସର୍ବଦା ଘୁରୁଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବା ବୈଷ୍ଣବ ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବିକାର ରୂପୀ ଆବରଣକୁ ଛୁଅନ୍ତି ବି ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଗାନ୍ତି ***